

Sita
Brahmachari

Už
zase
lietam

Už
zase
lietam

Sita
Brahmachari

Už
zase
lietam

slovar

Copyright © Sita Brahmachari 2013
Translation © Oľga Kralovičová 2015
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2015

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-1477-9

Milí čitatelia,

sledovali ste niekedy šarkana, ako sa vznáša na jasnej modrej oblohe s vetrom opreteký, trepoce sa a nadskakuje vo vzdušných prúdoch, vozí sa po nich a div nezdvihne svojho bezmocného majiteľa zo zeme? Ak áno, tak určite viete, akú silu má šarkan, poznáte jeho ducha. No viete aj to, že ak sa látka, z ktorej je vyrobený, natrhne, vietor nemá zľutovanie, roztrhá ho na kúsky ako poškodenú lodnú plachtu a šarkan sa rúti k zemi.

Raz som videla dievčatko, ktorému šarkan takto spadol. Rozbehlo sa skontrolovať svoj poklad. Ležal na zemi, celý dotrhaný. Dievčatko pozbieralo pomotané šnúry, zobralo ho do buclatých rúk, kolísalo ho v náručí a plakalo tak žalostne, akoby mu niekto umrel.

„Pokúsim sa ho opraviť,“ utešoval ju otec a zobral dieťa aj so šarkanom na ruky.

„Ale už nikdy nebude lietať tak ako predtým.“

Nič nemôže zostať navždy rovnaké a nie všetko má šťastný koniec, ale aj napriek tvrdým pádom je tu vždy niekto, kto vám môže pomôcť... ak máte odvahu rozprávať.

S láskou

Vaša Sita

Venujem kraju Lake District, kde som strávil časť detstva – dosť dlho na to, aby sa mi hory, jazerá, bridlica a kameň dostali do krvi... a všetkým svojim príbuzným z Cumbrie, minulým i súčasným, ktorých životy na planinách a farmách mi boli inšpiráciou na napísanie tejto knihy.

Sú v našom jestvovaní okamihy,
čo v sebe udržujú výraznú
obnovujúcu schopnosť, keď nás zmáha
skľúčenosť z mylných poloprávd a zloby,
či z toho, čo je v skutku ťaživé.
Tak z bežnej práce, ľudských kontaktov
a všedných rozhovorov myseľ čerpá
silu, čo nebadane sceluje;
moc, ktorá zosilňuje pôžitok,
čo prestúpi nás, umožní nám stúpať
vyššie a dvíha nás, keď padneme.

William Wordsworth, Predohra,
Knihy 12, 208 – 218 (vydanie z roku 1850)

Prvá časť

Voľný pád

Prolog

Deň, keď sa všetko zrútilo

Dawn nikdy nemešká. Znovu pozriem na hodinky: 8.51. Myslím, že už viem, čo sa stalo. Asi prišla po mňa skôr, celá vystresovaná, no ja som mala rádio strašne nahlas a nepočula som klopanie. Stavím sa, že už odišla a bude na mňa naštvaná, lebo to zase stíham len tak-tak. Zaklopem ešte raz, no v ich byte je ticho. Určite už od skorého rána, len čo otvorili školu, sedí v skúšobnej sále. Preto mi neodpisuje ani na esemesku.

Zvyšné schody beriem po dvoch a potknem sa o Dawninu mačku Jess, ktorá sa mi obtiera okolo členkov.

„Choď domov, Jess! Dawn sa o chvíľu vráti,“ zavolám na ňu a už bežím po ceste, no vzápätí ma zabrzdí hlúčik študentov. Policajtká na priechode zastavuje dopravu, lebo ide sanitka a za ňou policajné auto s húkajúcimi sirénami a blýskajúcimi svetlami. Pri zavýjaní sirény mi prebehne mráz po chrbte. Čo je to dnes ráno so mnou? Vystriem sa a zhlboka sa nadýchnem. Len čo je priechod voľný, znova sa rozbehnem, kľučkujem pomedzi študentov a vletím cez školskú bránu. Vnútri odbočím doprava a uháňam rovno do sály. Vládne tam strašidelné ticho, keď vezmeme do

úvahy, koľko je tam deciek. Prezerám rady lavíc a hľadám Dawn, ale nikde ju nevidím.

„Kite Solomonová! Keby si prišla o minútu neskôr, bola by som ti zavrela dvere pred nosom,“ zašepká slečna Choultyová.

„Čo je s Dawn?“ spýtam sa a kontrolujem si telefón, či mi ešte neodpísala na esemesku.

Slečna Choultyová mi vychmatne telefón z rúk a vedie ma popri rade malých stolíkov.

„Taký trapas! Dve z mojej triedy prídu neskoro... a navyše je jedna z nich Dawn!“ vzdychne si naša triedna. Prejdeme okolo prázdnej lavice. „A teba by som mohla vylúčiť zo skúšok za to, že si si do skúšobnej sály priniesla telefón,“ dodá a krúti hlavou. „No tak, Kite! Veď už sa spamätaj. Vyzeráš, akoby si ešte napoly spala!“ Potom mi zrejme niečo vyčíta z tváre a je milšia. „Teraz nemysli na Dawn – určite má nejaké absolútne logické vysvetlenie. Pousilujem sa zistiť, čo sa stalo, a keď sa niečo dozviem, dám ti vedieť.“ Usmeje sa, chytí ma za plecía a doslova ma vtisne na stoličku. „Párkrát sa zhlboka nadýchni a upokoj sa. Všetko bude v poriadku.“

Slečna Choultyová učí geografiu a je naša triedna od siedmej triedy. Rozpráva sa s nami skoro o všetkom. Dokonca sa nám zdôverila, že asi nemôže mať vlastné deti. „Tak sa aspoň budem snažiť, aby ste vy všetci vyrástli ako slnečnice,“ povedala nám po tom odhalení. Je taká úprimná a starostlivá, že roztopí srdcia aj tých najneprístupnejších deciek v našej škole a nikdy nad nikým neláme palicu.

Kým som ju nepoznala, geografia ma nezaujímala, lenže ona patrí k učiteľom, ktorí svoj predmet vedia oživiť. Hovorí, že geografia by sa mala premenovať na „čítanie krajiny“, a každú hodinu pripraví tak, akoby sme boli cestovatelia, ktorí objavujú tajomstvá zeme.

Všetci už sedia – všetci okrem Dawn. Jej miesto je vpravo, tri rady predomnou. Ozve sa prenikavé zvonenie a ja až nadskočím.

„Môžete začať,“ oznámi slečna Choultuyová.

Ja však iba hľadím na Dawninu prázdnu stoličku. Ostatné decká prevracajú stránky a robia si poznámky. „Absolútne logické vysvetlenie.“ Stále počujem v hlave ubezpečujúce slová slečny Choultuyovej. Možno sa vyskytlo niečo nečakané v rodine. Lenže Dawn sa zriedka stretáva so svojimi príbuznými. Možno ochorela alebo čo, hoci je čudné, že včera večer na Facebooku nič také ani nespomenula. Ibaže... ibaže čo ak sa tak vyhecovala kvôli skúškam? Slečna Choultuyová stále hľadá na mňa. Chytí pero a vo vzduchu mi naznačí, nech píšem. Vezmem si teda pero. Povzbudzujúco sa na mňa usmeje. Tlačenými písmenami napíšem svoje meno Kite Solomonová a mám pocit, akoby patrilo niekomu inému. Spamätaj sa, hovorím si, prevrátim stránku a začnem si prezerat zadanie. Riadky mi plávajú pred očami. Neviem spojiť slová dohromady a nechápem, čo znamenajú. Cítim sa, ako keď som sa ešte len učila čítať. Vedela som text prečítať nahlas, ale na konci stránky som musela požiadať Dawn, aby mi vysvetlila, o čom to vlastne bolo. Dawn bola vždy o sto percent múdrejšia. Keby bola teraz

tu, už by si so sklonenou hlavou robila poznámky na okraje a určite by napísala písomku najlepšie zo všetkých. Pozriem na jej prázdne miesto. Muselo jej byť naozaj zle, keď neprišla. Slečna Choultiová znovu pozrie na mňa a zamračí sa. Snažím sa urobiť, čo mi kázala, a upokojiť sa. Prejdem si všetky otázky od začiatku po koniec, kým sa pokúsim na niektorú odpovedať.

Zaľadnenie (pravdaže, toto je jedna z tém, ktoré som si vôbec neopakovala).

Čo sú to morény?

Hľadám v pamäti všetko, čo som sa učila, ale myseľ mi blúdi kade-tade a nemôžem zablokovať zvuky ulice zvonka. Na hlavnej ceste vždy húkajú sirény, ale ten prenikavý zvuk, ktorý počuť práve teraz, sa do mňa zavrtáva a nervy mi vibrujú až po koreničky zubov.

„Určite má nejaké absolútne logické vysvetlenie,“ opakujem si v duchu.

Tak sa do toho pusti, Kite, hovorím si a čítam ďalšiu otázku.

Vypočítaj tieto súradnice.

Drobné štvorčky na papieri mi splynú do rozmazanej vlny, keď sa snažím sledovať cestu a zakresliť, kde by sa body mali stretnúť. Pozriem na hodinky. Nemôžem uveriť, že tu sedím už vyše dvadsať minút a len hľadím na otázky. Slečna Choultiová na mňa vyzerá spoza okuliarov s prievitným rámom, akoby chcela povedať: „Kite Solomonová, ako si to predstavuješ?“ Jej hlas mi v hlave splýva so zvukom sirény, ktorá sa ozýva čoraz hlasnejšie a... bližšie.

Zdvihnem ruku. Slečna Choultyová sa tvári nahnevane, no aj tak príde ku mne.

„Prepáčte, slečna, ale neviete ešte o Dawn?“

Pozrie na môj prázdny papier, zamračí sa a pokrúti hlavou.

„Povedala som, že ti dám vedieť, keď sa niečo dozviem,“ zašepká. „Teraz sa snaž sústrediť. Toto je dôležité, Kite.“

Rozmýšľam, či by to nemohlo nejako súvisieť s Dawniným orchestrom. Stále počúvam iba melódiu, ktorú navcičovala celé mesiace. Ak vezmeme do úvahy, že vôbec nepočúvam klasickú hudbu, pravdepodobne ju poznám lepšie ako väčšina ľudí iba preto, lebo počúvam, ako Dawn hráva na hoboji. Na začiatku mi to liezlo na nervy – to vysoké pišťanie, keď skúšala strojčky, sa mi zavrtávalo až do mozgu. No teraz mám ten zvuk rada, lebo viem, že je to iba príprava dýchacích ciest na to, čo bude nasledovať, a to je vždy krásne.

Zozadu vojde do miestnosti vysoká žena, ktorú som nikdy predtým nevidela – asi nejaká zastupujúca učiteľka –, prejde popri radoch stolov a šepká niečo slečne Choultyovej do ucha. Podľa toho, ako slečna Choultyová stisne pery, viem, že sa snaží ovládnuť. Jej vždy viete z tváre vyčítať, čo si myslí. Žena pred ňu položí nejaký lístok a triednej z tváre vyprchá všetka krv. Niekoľkokrát si ho prečíta, pozrie na mňa a zamračí sa. Otvorí ústa, akoby lapala po dychu.

Sirény už utíchli. Žalúdok mi skrúca, som napätá ako struna. Už nevydržím dlhšie sedieť. Odtisnem stoličku. Po-

čujem, ako zaškrípe na drevenej dlážke. Vidím, ako ku mne slečna Choultyová natiahne ruku. Ozlomkrk bežím zo skúšobnej sály a hlavy sa za mnou obracajú, ako keď padajú kocky domina – jedna za druhou zhadzuje nasledujúcu. Mám pocit, akoby som vyskočila z kože a sledujem samu seba, ako bežím po chodbe. Slečna Choultyová na mňa volá.

Obzriem sa a zo všetkých síl vykriknem: „Kde je Dawn?“

Slečna Choultyová pribehne ku mne a natiahne ruku, akoby čakala, že spadnem. Moja otázka sa ozýva po chodbe, keď ma vedie do kancelárie nášho riaditeľa, pána Scotta. Cez pootvorené dvere vidím policajtku. Ruku má položenú na pleci pána Scotta, ktorý sedí zhrbený za stolom. Pomyslím si, ako čudne to vyzerá, že nášho obrovského plecnatého riaditeľa utešuje drobná policajтка, ktorá vyzerá mladšia ako niektoré naše šiestačky.

„Moment.“ Slečna Choultyová mi stisne ruku a zavrie za sebou dvere. Slečna Hopkinsová, tajomníčka, ktorá je zvyčajne veselá a zhovorčivá, pozrie na mňa a potom sa rýchlo odvráti, akoby sa bála pozrieť mi do očí. Na jej stole je žltý lístok s menom „Dawn Jenkinsová, 22 Fairview Heights“ s Dawniným telefónnym číslom. Slečna Hopkinsová vidí, že naň hľadím, a rýchlo ho strčí do zásuvky v stole.

„Absolútne logické vysvetlenie...“ počujem v duchu slečnu Choultyovú.

„Prečo ma nechali predo dvermi?“ zašepkám. Nespoznávam ani svoj hlas. Slečna Hopkinsová upiera oči na stôl, nepozrie na mňa ani na sekundu, ale rukou si prikrýva ústa, akoby sa snažila niečo potlačiť.

Cítim sa ako v ten deň, keď som zoskočila z lana z príliš veľkej výšky a vedela som, že je iba otázkou sekúnd, kým začujem rupnutie kostí o tvrdú zem. Práve teraz počujem, ako Dawn na mňa kričí ako vtedy v tých dvoch či troch sekundách, keď som letela.

Padám na zem.

Slečna Hopkinsová mi dáva trochu napití. Nohy mám rozťahnuté na dlážke a jedna čierna lodička sa mi vyzula. Mala som si dnes obliecť pančuchy, cítim mrazivý chlad. Slečna Hopkinsová sa snaží zdvihnúť ma zo zeme. Som ako handrová bábika, ktorá stratila vypchávkku, akoby zo mňa niekto všetko vytriasol, a kosti a svaly sa mi roztopili.

Viem to. Nepýtajte sa ma ako, ale v tejto chvíli viem, že Dawn už nie je.

Dvere sa otvoria a pán Scott hľadá na mňa. Položia ma na pohodlný gauč. Dawn na ňom ležala veľa raz so svojimi migrénami a žalúdočnými kŕčmi, ale ja som tu nikdy predtým ani nesedela. Klesnem na vankúše a najradšej by som zmizla, ale pán Scott si ku mne pritiahne stoličku a nakloní sa bližšie. Slečna Choulytová sedí na operadle gauča, drží ma za ruku. Všetko vo mne kričí: „Bež! Kite! Bež preč, kým ti to nepovedia.“ Snažím sa pohnúť nohami, ale neposlúchajú ma.

„Vždy chodí zavčasu, a tak príde hore a zaklope u nás, ale dnes neprišla, tak som išla ja k nej. Klopala som a kloपालa, ale nikto mi neotváral,“ počujem svoj hlas... a bľabocem ďalej.

Pán Scott prikývne a nemotorne ma potľapká po pleci. „Volali ste Kitiným rodičom?“ spýta sa slečny Hopkinsovej.